

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

6 2 Å R G A N G

5. OKTOBER 1950

A V I N N H O L D E T : NR.
ENSYKLIKAEN «HUMANI GENERIS» III. - HØSTENS
PILEGRIMSFERD - FRANSKE ÅNDSPROFILER IV. - OM 35
PROKLAMASJONEN AV DET NYE DOGME - KRISTEN-
DOM OG KOMMUNISME - INTERNASJONAL AKADE-
MIKER-KONGRESS - FRA VIKARIATET - UTLANDET 36
NESTE NUMMER KOMMER 19. OKTOBER 1950.

VÅRE KIRKER på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87).

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

St. Dominikus kirke, Neubergrgt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17, Stabekk.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 37 45 90.
Kl. 9.30: Høgmesse.

Vår Frue Villas kapell,
Montebello, Smestad.
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høgmesse.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høgmesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Ottesang. Kl. 10.30: Høgm.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 644.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høgmesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.
Soknepresten, tlf. 2238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 8. OKTOBER: 19. søndag etter Pinse. Ep. Efes. 4, 23—28. Ev. Matt. 22, 1—14. **Mandag:** Johannes Leondari, bekj. **Tirsdag:** Francis Borgia, bekj. **Onsdag:** Marias moderskap. **Torsdag:** Ferialdag. **Fredag:** Edvard, konge og bekj. **Lørdag:** Callistus I, pave, mart.

SØNDAG 15. OKTOBER: 20. søndag etter Pinse. Ep. Efes. 5, 15—21. Ev. Joh. 4, 46—53. **Mandag:** Hedvig, jomfru. **Tirsdag:** Margrethe-Marie Ala-coque, jomfru. **Onsdag:** Evang. Lukas. **Torsdag:** Peter av Alcantara, bekj. **Fredag:** Joannes Cantius, bekj. **Lørdag:** Maria-lørdagsmesse.

SØNDAG 22. OKTOBER: 21. s. etter Pinse.

St. Franciskus 3. orden, Oslo

Møte fredag den 13. oktober kl. 19 i
St. Hallvards kirke.

Etterpå selskapeleg samvær
med kåseri av fru Sopp-Colbjørnsen.

Lillestrøm

Folkets hus, Storgt. 46 II.
Søndag den 8. oktober kl. 11: Sang-
messe med preken.

H. J. HALS

Skotøyforretning
Porsgrunn

KATOLSK BOKNYTT

Olaf Pedersen: Mennesket og Teknikken. Kommentarer til atomalderens problemer. Frost-Hansen, Kjøbenhavn. 172 s. Dkr. 10.00.

Forfatteren er kjent fra den nå ut-solgte «Fra Kierkegaard til Sartre». Dette er en høyst aktuell bok som gir oss veiledning til den rette innstilling til vår tid og dens problemer.

Pater Lombardi: Hjertenes Forsoning. Utgitt av Katolsk Studentlag, Oslo. 16 s. nkr. 0.75.

Pater Lombardi er kjent fra våre katolske tidsskrifter som leder av «kjærlighetens korstog». Her er en mann som med jevne ord kan gi kjærlighetens store bud fornyet vekt. Dette er *livet!*

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL
Akersveien 5, Oslo

KATOLSK UNGDOMSBLAD
Akersveien 5, Oslo.

Vil De vite mer om det katolske ung-
domsarbeid, abonner på
«IGNIS»

Kr. 5 pr. år — ved alle postkontorer.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon:
Akersv. 5 I. Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: 9.30—16,
unntatt mandag. Lørdag: 9.30—13.
Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.

Abonnementspris: Kr. 3.00 pr. kvar-
tal, for utlandet + avisporto.
Abonnement tegnes i ekspedisjonen
og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen
fredag aften.

ST·OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

62. ÅRGANG

5. OKTOBER 1950

NR. 35-36

«Humani Generis»

Pave Pius XII's ensyklika om de moderne åndsstrømninger. III.

Når en overveier det som er sagt forut, skulle det være klart hvorfor Kirken fordrer at prestekandidatene får sin filosofiundervisning «etter Thomas Aquinas' metode, lære og grunnsetninger». Århundreders erfaring viser tydelig at hans metode er andre langt overlegen både for undervisningen og i studiet av de skjulte sannheter; den står dessuten i harmoni med den guddommelige Åpenbaring, evner til fulle å skape sikkerhet om troens fundament og samtidig på forsvarlig vis å nyttiggjøre de frukter som framskrittet bringer med seg.⁹

Derfor er det så meget mer beklagelig at denne filosofien som er stadfestet og godkjent av Kirken, i dag blir miskjent fra visse hold, fordi man uten skjellig grunn mener at den er foreldet både i form og resonnement. De mener at vår filosofi feilaktig forsvarer det standpunkt at det gis en metafysikk med absolutt gyldighet. Selv hevder de derimot at de forskjellige sannheter, i særdeleshet de transcendentale, i det lengste bare kan uttrykkes gjennom forskjellige læresetninger som gjensidig kompletterer hinannen samtidig som de på en måte står mot hinannen. Derfor medgir de også at den filosofi som doseres ved våre læreanstalter, med sin klare utarbeidede problemstilling og løsning av spørsmålene, sine nøyaktige begrepsbestemmelser og stringente distinksjoner vel kan være nyttig for studiet av den skolastiske teologi som på så fremrakende vis tilpasset seg middelalderens tenkemåte; *men*, føyer de til, den kan ikke by oss en filosofisk metode som svarer til den moderne kultur og de krav den stiller. Videre innvender de at «*philosophia perennis*» er en filosofi som bare dekker de uforanderlige vesens-

grunner, mens den moderne tenkning må interessere seg for enkelttingenes «eksistens» og for det stadig omskiftende liv. Men mens de miskjenner denne filosofi, priser de andre systemer, både gamle og nye, både fra østerleden og vesterleden, på en måte som om de vil insinuere at alle filosofiske systemer og meninger, eventuelt med rettelsener eller kompletterende tilføyelser, kan forenes med det katolske dogma. Ingen katolikk kan imidlertid trekke i tvil umuligheten av dette, særlig når det gjelder systemer som *immanentismen*, *idealismen*, den historiske eller dialektiske *materialisme* eller også *eksistensialismen* når denne bekjenner seg til ateismen eller benekter verdien av en metafysisk tenkning.

Endelig retter man følgende bebreidelse mot filosofien ved våre læreanstalter: at den i sin erkjennelsesprosess bare legger vekt på forstanden, men overser viljens og følelsens funksjon. Det forholder seg imidlertid ikke så. Den kristne filosofi har alltid lært hvordan de gode disposisjoner i menneskesjelen gagnar og fremmer erkjennelsen og antagelsen av de religiøse og moralske sannheter. Men den har også lært at mangelen på slike disposisjoner kan være årsak til at forstanden — under innflytelse av lidenskaper og dårlig vilje — blir så formørket at den ikke lenger kan se det riktige. Ja, St. Thomas Aquinas mener til og med at forstanden på en måte kan fatte de høyere goder i den naturlige eller overnaturlige moralorden for så vidt som den i sitt indre rent følelsesmessig erfarer en viss «natur-likhet» (*connaturalitas*) med disse goder.¹⁰ Det sier seg selv hvor meget denne om enn ubevisste form for erkjennelse, betyr for den søkende forstand. Men én ting

er å tilkjenne viljen og sinnstilstanden evnen til å hjelpe forstanden å nå til en sikrere og mer underbygd erkjennelse av de moralske sannheter, en annen ting er det som nevnte reformvennlige elementer vil ha fram: at viljen og følelsen har en viss intuitiv kraft og at mennesket, når det ved forstandens arbeid ikke med sikkerhet kan avgjøre hva som skal antas som sant, vender seg til *viljen* for med den fritt å kunne velge mellom motsatte meninger. Men på denne måten kommer man i skade for å blande selve erkjennelsen med viljesakten.

En kan ikke vente annet enn at i og med disse nye anskuelsene kommer de to filosofiske vitenskaper teodicéen (den naturlige Gudserkjennelse) og etikken (den naturlige morallære) i fare, nær knyttet som de ifølge sin natur er til trosundervisningen. Det framholdes at disse vitenskaper ikke har til oppgave å levere sikre bevis for sannheter som gjelder Gud eller noe annet transcendentalt vesen, men snarere å vise hvor fullkomment de sannheter som troen lærer om den personlige Gud og Hans bud henger sammen med livets nødvendigheter, og at de må aksepteres av alle nettopp for å unngå fortvilelsen og for å vinne den evige frelse. Alle disse påstander og anskuelser står i åpen konflikt med de avgjørelser Våre forgjengere Leo XIII og Pius X har truffet, og de er også uforenlige med Vatikaner-konciliets forordninger.

Det ville være unødvendig å beklage seg over disse villfarelser dersom alle også på filosofiens område så på Kirkens læreembete med tilbørlig ærefrykt. Det er dets oppgave etter guddommelig anordning ikke bare å verne om og fortolke Åpenbaringens troskatt, men også å våke over de filosofiske fag forat den katolske tros lære ikke skal lide skade ved villfarelsene.

Det gjenstår nå å si noe om de spørsmål innen de positive vitenskaper som mer eller mindre er knyttet til den kristne tro. Mange insisterer nemlig på at den katolske religion skal holde streng regning med disse grener av vitenskapen. Dette er utvilsomt meget prisverdig så lenge det dreier seg om virkelig påviste fakta. Men det gjelder å vise forsiktighet når det mer dreier seg om hypoteser — også når de på sett og vis er vitenskapelig begrunnet — som rører ved læren Den hellige skrift eller Tradisjonen inneholder. Dersom disse hypoteser strider direkte eller indirekte mot Åpenbaringen, kan de på ingen måte tillates.

Av den grunn forbyr Kirkens læreembete ikke *utviklingslæren* — i overensstemmelse med den stilling de menneskelige vitenskaper og teologien for øyeblikket befinner seg i — som gjenstand for undersøkelser og drøftning av fagfolk på begge områder for så vidt som de innstiller forskningen om opphavet til det menneskelige *legeme* på en allerede be-

stående, levende materie, mens den katolske lære forplikter oss til å holde fast ved at *sjelene* er oppstått ved en direkte skapelsesakt av Gud. Men dette må gjøres slik at grunnene for begge synsmåter, dvs. den som favoriserer utviklingslæren og den som går mot den, blir veiet og vurdert ut fra det alvor saken tilsier, og forutsatt at alle er rede til å anta en avgjørelse fra Kirken som Kristus har betrodd oppgaven autentisk å fortolke Den hellige skrift og å verne om troens grunnsetninger.¹¹ Noen overskrider allikevel denne diskusjonsfrihet. De opptrer som om opphavet til menneskets legeme fra en allerede bestående og levende materie alt er fyldestgjørende bevist ved de indisier som hittil er samlet og de slutninger som er utledet av disse insidier. Og de handler her som om der i kildene til den guddommelige Åpenbaring ikke forelå grunner som maner til den aller største forsiktighet og lempe.

Derimot tilstår Kirken ikke den samme frihet overfor en annen hypotese, den som går under navnet *polygenisme*.

Denne hevder at etter Adam har det eksistert virkelige mennesker som ikke på naturlig vis stammer fra Adam som den felles stamfar, eller også at Adam betegner en mengde stamfedre. De troende kan ikke slutte seg til et slikt syn, da det på ingen måte går klart fram hvordan dette kan stemme overens med det Åpenbaringskildene og det kirkelige Læreembets aktstykker beretter om arvesynden. Denne oppsto ved Adams individuelle, personlige synd som gjennom fødselen er overført på etterkommerne og bor i hvert enkelt menneske.¹²

Som i de biologiske og antropologiske vitenskaper overskrider noen også på det historiske felt uten videre de grenser og forbehold som Kirken har satt. Ganske særlig må man beklage et visst system som legger for dagen en altfor fri fortolkning av de historiske bøker i Det gamle testament. Og tilhengerne av dette system viser med urette til det brev som Den pavelige kommisjon for bibel-studiet for kort tid siden sendte til erkebiskopen av Paris.¹³ Dette brev understreker med all ønskelig tydelighet at de elleve første kapitler i skapelsesberetningen (Genesis) — selv om de strengt tatt ikke svarer til den historiske metode som er blitt brukt av de fremste greske og latinske forfattere eller av vår tids eksperter på området — likevel kommer inn under den historiske genre i dens egentlige forstand. Dog må de underkastes et mer omfattende studium og bli nøyer fortolket av eksegetene. Brevet sier videre, at de samme kapitler ved bruk av et enkelt og figurlig språk, tilpasset mentaliteten hos et lite sivilisert folk, både refererer til de viktigste fundamentale sannheter som grunnlag for vår frelse, og til en populær framstilling av opprinnelsen til menneskeslekten og det utvalgte folk.

Når de gamle hagiografer tok fram ting fra folkefortellinger — noe som kan innrømmes —, må man aldri glemme at de har gjort dette under guddommelig inspirasjon som vernet dem mot ethvert misgrep i valget og vurderingen av disse dokumenter. Derfor kan det som fins innfelt av folkefortellinger i Den hellige skrift på ingen måte sidestilles med mytologien e. l. som mer er en frukt av overstrømmende fantasi enn av den kjærlighet til sannheten og det enkle som lyser ut av De hellige bøker — Det gamle testament medregnet — i en slik grad at våre hagiografer må sies å være de gamle profane forfattere langt overlegne.

Vi vet meget godt at de fleste katolske lærere og professorer som tilfører universitetene, seminarene og klosterkollegiene fruktene av sin forskning, står fjernt fra de villfarelser som åpent eller skjult blir utbredt i våre dager, enten det skjer av iver for noe nytt eller ut fra en overdreven apostolisk nidkjærhet. Men vi vet også at disse nye meningene kan slå rot hos ubetenksomme personer. Vi foretrekker derfor å forordne de nødvendige botemidler med én gang framfor å ty til medisinen når sykdommen først har satt seg fast.

For ikke å svikte Vårt hellige kall og etter å ha gjennomtenkt og overveid saken foran Gud, pålegger Vi derfor biskopene og de øverste foresatte for de religiøse ordener og kongregasjoner omhyggelig og under alvorligste samvittighetsansvar å sørge for at den slags anskuelse hverken blir framholdt i forelesninger, på møter eller i foredrag eller i noen som helst skriftlig form og heller ikke i noen som helst form blir dosert overfor geistlig eller leg.

De som underviser ved de kirkelige læreanstalter skal vite at de ikke med rolig samvittighet kan utøve den lærergjerning som er betrodd dem, dersom de ikke i den rette religiøse ånd aksepterer de normer Vi har stilt opp og ikke nøyaktig holder seg til disse i sine undervisningsfag. De skal sørge for at den ærbødighet og lydighet de i sitt møyssommelige virke skylder å bekjenne overfor Kirkens læreembete, også blir preget inn i elevenes sinn og sjel.

Vel skal de av all sin kraft sørge for å bringe sitt fag framover på vitenskapelig basis, men samtidig må de vokte seg for å overskride grensene som Vi har satt til vern for troen og den katolske lære. De nye spørsmål som vår moderne kultur og framskrittet har gjort aktuelle, skal de alle ved skrupuløse undersøkelser, men med den tilbørlige klokskap og forsiktighet bidra til å løse. Og til slutt: De må endelig ikke tro at man ved en falsk «irenisme» kan oppnå en lykkelig tilbakevending til Kirkens favn hos dem som står skilt fra den eller hos dem som har faret vill. Det eneste som fører fram er i full oppriktighet å lære overfor alle den fullstendige

sannhet som står ved makt i Kirken, — uten noen forvanskning eller diskriminering.

I dette håp, som økes ved den nidkjærhet Dere røkter Deres hyrdeembete med, meddeler vi av hele vårt hjerte, som pant på himmelske nådegaver og som tegn på Vår faderlige velvilje, den Apostoliske Velsignelse.

Gitt i Rom, ved Petri stol den 12. august 1950, i det 12. år for Vårt pontifikat.

Pave Pius XII.

⁸ C. J. C. ca. 1366, 2.

⁹ A. A. S. Vol. XXXVIII, 1946, p. 387.

¹⁰ Jfr. S. Thom. *Summa Theol.* II—II, quaest. 1, art. 4 ad 4; og quaest. 45, art. 2 i konkl.

¹¹ Jfr. «Allocuzione Pont. ai membri dell'Accademia delle Scienze», 30. nov. 1941; A. A. S. vol. XXXIII, p. 506.

¹² Jfr. *Rom.* 5, 12—19; *Conc. Triden.*, sess. V, can. 1—4.

¹³ 16. januar 1948; A. A. S. vol. XL, pp. 45—48.

Nærværende oversettelse foretatt fra den latinske originaltekst av St. Olavs redaktør, vil med det første foreligge i særtrykk. Ensyklikaen vil da for oversiktens skyld bli inndelt i avsnitt med tilsvarende overskrifter.

HØSTENS PILEGRIMSFERD TIL ROM

7. — 24. oktober

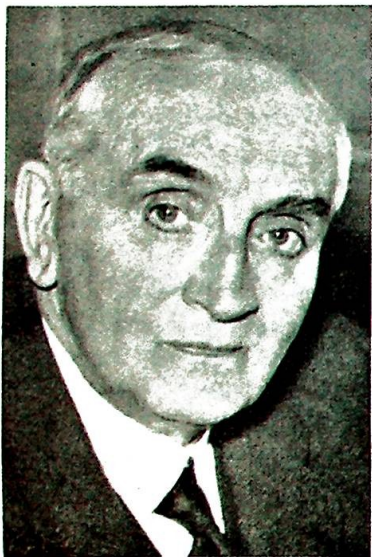
Fk. lørdag 7. oktober starter den annen norske Pilegrimsferd til Roma. Ruten vil som kjent i store trekk bli den samme som for hovedpilegrimsferden i april-mai d. å. Som ventet er tallet på deltakerne på langt nær så stort denne gang, men trass i de restriksjoner som ble satt for deltagelse, er det dog en fyldig gruppe, ca. 25, som tar av sted med morgentoget fra Østbanen på lørdag. Som siste gang vil pilegrimene samles til messe i St. Olavskirken i Oslo. De blir pr. buss brakt til stasjonen der sikkert mange av de tidligere pilegrimer foruten slekt og venner vil møte opp og ønske de lykkelige Roma-farere hell og lykke på ferden.

Etter innbydelse fra de reisetekniske arrangører, Metro Trafikkaksjeselskap, Oslo og Jørgensens Reisebyrå, Kjøbenhavn, vil sokneprest Harald Taxt, Fredrikstad, også denne gang være med som ferdens tekniske leder og på anmodning har han også påtatt seg å ville stå som valfartsleder.

Pilegrimene ventes tilbake igjen med Kjøbenhavnerbåten om morgenen 24. oktober.

Franske åndsprofiler IV.

Av dominikanerpater A. Raulin

Paul Claudel
(født i 1868).

Paul Claudel's omvendelse juledag 1886 betegner en viktig milepel i det franske åndslivs historie. Og dette skyldes ikke bare Claudel's fremragende plass i fransk litteratur, men også selve begivenhetens plutselige og ugjenkallelige karakter.

Claudel har selv gjort rede for sin opplevelse. Han forteller først at både hans fars og mors familier tidligere hadde skjenket Kirken prester. Men hans foreldre og nærmeste slektninger var stort sett likegyldige overfor kristendommen da den lille Paul ble født. Han fikk allikevel religionsundervisning og forberedte seg andektig til sin første kommunion som ble slutten på hans religiøse praksis på samme tid som den kronet hans tidligere liv. Han var ikke før begynt på gymnasiet i Paris før han kom bort fra troen. «Husker dere,» skriver han, «disse triste åtti-årene, da den naturalistiske litteratur var i full blomstring? Aldri før hadde materiens åk forekommet å sitte så fast. Alt det som hadde et navn i kunst, vitenskap eller litteratur var irreligiøst. Alle de (såkalte) stormenn mot slutten av århundret hadde gjort seg bemerket ved sin antikirkelige holdning. Renan hersket. Han presiderte ved den siste avslutningsfest på Louis-le-Grand's gymnasium som jeg deltok i, og det forekommer meg at jeg mottok laurbærkransen av ham. Victor Hugo var nettopp gått bort forherliget og forgudet. Jeg var atten år og trodde det samme som de fleste såkalte kultiverte mennesker på dette tidspunkt.» Ved et pussig sammentreff hadde Renan på den fest Claudel henviser til, sagt i sin tale: «Hvem vet? Dere omgir meg i dag; kanskje vil en av dere senere stå fram og anklage meg for å ha øvd en skjebnesvanger innflytelse på ungdommen.» Dette var profetiske ord.

Så meget er visst at den unge Claudel første juledag 1886 styrte sine skritt mot Notre-Damekirken i Paris. Han hadde nettopp begynt å skrive litt og

mente at disse seremoniene som han betraktet ovenfra og ned kanskje kunne gi ham litt inspirasjon. Høymessen brakte ikke *ham* noe særlig, men da han ikke hadde stort å gjøre, kom han tilbake til vesper. Og der møtte han sin Frelser. La oss gi ham selv ordet: «I løpet av ett øyeblikk ble mitt hjerte grepet og *jeg trodde*. Jeg trodde med en slik intensitet, en slik reisning av hele min person, en så mektig overbevisning, en slik sikkerhet som ikke ga plass for den allerminste tvil, at ingen bok, ingen argumentasjon, ingen hendelse i et for øvrig temmelig urolig liv, noen gang har kunnet rokke og ikke engang røre min tro.»

Han befant seg plutselig i en merkelig situasjon for alle de innvendinger han før hadde stablet opp mot troen var uberørte i hans sinn. Han vitner selv om det: «Min tidligere filosofiske overbevisning var uskadd. Gud hadde med forakt latt den bli hvor den var; jeg så ingenting i den som jeg skulle forandre. Den katolske religion forekom meg fremdeles som en haug av absurde anekdoter, dens prester og troende inngjød meg fremdeles en uvilje som nærmest kan karakteriseres som en blanding av hat og motbydelighet. Det byggverk som jeg hadde reist med mine meninger og kunnskaper forble stående og jeg kunne ikke merke noen revne. Det som hadde hendt var simpelthen det at jeg var kommet utenfor... Det som gikk mest imot mine anskuelser og tilbøyeligheter, det var altså det som var sant, det som jeg enten jeg ville eller ei måtte finne meg i.» En slik situasjon måtte føre til indre splittelse og kamp; og det er ikke til å undres over at Claudel trengte fire fulle år før han overga seg helt og fullt til Messeren. Det er først juledag 1890 at han for annen gang møtte frem til Herrens bord.

Claudel's og Péguy's veier til troen er vidt forskjellige. Men på ett punkt løper de parallelt. Da Péguy fikk sin barnetro igjen, slo han bratt over fra prosa til poesi. Hos Claudel ble de dikteriske evner vekket samtidig med hans sjeleliv, til tross for den fordømmelse som går ut på at den katolske tro kveler åndens utvikling. Hos Claudel er det akkurat det motsatte som skjer. Hans tro gir ham bevissheten om det kall som gjorde ham til en av de største lyrikere den franske og kanskje all verdenslitteratur eier. Man kan visstnok diskutere om verdien av hans verker. Noen beundrer ham grenseløst, andre nedvurderer ham systematisk. La oss her unngå en debatt som forutsetter et grundig kjennskap til det franske språk og dets ressurser som lyrisk språk. *En ting er sikker*. Claudel gir ordene en innholdsrikdom som vi er uvant med. Han bruker dem ikke som rene signaler som fremkaller ferdiglagede bilder og begreper i oss. Han trenger til bunns i hvert ord og trekker ut av det alle de registre det gjemmer i seg. Og vi må følge ham på denne oppdagelsesreise, enten vi vil eller ikke. Han gjør de mest dagligdagse ord nye. Det gjør han målbevisst i overensstemmelse

med den oppfatning han har av dikterkallet. Og det er en kristen oppfatning. Dikteren er, ifølge ham, verdensaltets skald og prest. Skaperverket er fullt av mening, fordi det er skapt av en Intelligens. Verden er sprunget frem av en kilde og er på vei mot et mål. Men så lenge dikteren ikke har tatt den i besittelse, er verden en hop av usammenhengende ord. Vitenskapen kan ikke hjelpe stort på det, den beskjeftiger seg utelukkende med det som kan måles og det mekaniske, den overser det konkrete, det individuelle, farge, harmoni, skjønnhet, humor, endemålet og den bevissthet alle vesener har om dette mål. Alt dette er imidlertid en viktig del av verdensaltet. Hvem skal løse disse krefter til Skaperens ære om ikke dikteren? Han vil derfor feste seg ved alt det som vitenskapen overser, alle de symboler og hemmelighetsfulle forbindelser verden er full av. Og han vil bringe fruktene av sitt arbeid til Gud som har nedlagt alle disse skatter i sitt verk. Dikterkallet hviler til syvende og sist på den vidunderlige enhet som hersker i Guds skaperverk. Og ved å fremkalle denne enhet i vår bevissthet, avlegger dikteren det mest gripende vitnesbyrd om at verden ikke er meningsløs, at den stammer fra en mektig og kjærlig Gud. «Himlene forteller Guds ære.» (Ps. 19, 1.) Ja, men det er dikteren som gir dem mæle i menneskenes verden.

Claudiel nøyer seg imidlertid ikke med å lovprise Skaperen i hans verk, han fremstiller også menneskelivets drama. For livet er dramatisk og langt fra å forflute det, gjør troen livet enda mer dramatisk. Til en ung kritiker, Jacques Rivière, som nettopp hadde innledet den brevveksling med Claudiel som skulle føre ham til tronen, svarte Claudiel: «I Deres brev finnes det et avsnitt som jeg måtte le av. De skriver jo om Deres frykt for at religionen skulle bety slutt på all forskning og kamp. Akk! kjære venn, den dag De mottar Gud i sjelen, den dag mottar De den gjest som aldri vil la Dem være i fred: Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd.» Claudiel's dramatiske bygger på denne overbevisning. Vi kan ikke i en enkelt artikkel gå i detaljer. De som har interesse av Claudiel's dramatiske verker vil ha utbytte av å lese *Anders Wyller's* grundige studie på norsk: *Paul Claudiel. En kristen dikter og hans drama*. Boken er en utmerket innføring i Claudiel's tankeverden. Her må vi nøye oss med å skissere hovedtendensen.

Det som Claudiel skildrer er først og fremst den kamp i menneskesjelen som står mellom lidenskapene og kallet ovenfra. Hos Claudiel's helter er lidenskapene voldsomme. Nåden får aldri noen lettkjøpt seier. De lidenskaper som blir skildret er fremfor alt herskelyst og elskov. Det finnes mange herskerskikkelser i Claudiel's diktning fra «Tête d'or» (Gullhodet) i det første drama til Rodrigue i «Le soulier de satin» (Silkeskoen). Det er ikke noe tilfelle at det sistnevnte stykket foregår i det 16. århundres Spania, riket med land i Afrika og Amerika, riket hvor solen aldri gikk ned. Det er heller ikke noe tilfelle at Rodrigue blir sendt til den nye verden for å forme den i sitt eget bilde. Det er slike dimensjoner Claudiel's helter skal ha. Og elskoven er ikke mindre voldsom enn hersketrangeten. Den er nemlig uendelig mer enn den rene sanselige attrå, selv om

den er det også. Det er ved enhver trevl i sitt kjødelige og åndelige vesen at de elskende er bundet sammen. Det er nok at de møtes for å kjenne hverandre igjen, selv om de aldri har sett hverandre. *Mesa* har aldri sett *Ysé* før han møter henne på dekket ombord i en båt på vei til Kina, men når hun sier: «*Mesa*, jeg er *Ysé*, det er meg,» vet han hva dette betyr. Fra evighet av lengtet han etter nettopp henne. Navnet kjente han ikke, men han kjenner det igjen, bare hun uttaler det. De er skapt for hverandre. I Claudiel's tanke kan det bare være Gud som har forutbestemt en så fullkommen harmoni. Og allikevel kan de to som elsker hverandre ikke gi seg til hverandre. For på samme tid som Gud har gjort dem slik, har han kalt dem til et annet og høyere hverv, bundet dem med andre bånd. Hvilken mening er det da i Guds forsyn? Jo, «dersom ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene, men når det dør, bærer det meget frukt.» Det er offeret, korset som Gud vil lære dem. Mannens kjærlighet til kvinnen har likesom en dobbelt oppgave. For det første lærer den mannen hvor grenseløs kjærligheten kan være i et menneskehjerte, og for det annet lærer det ham at ingen skapning fullt ut kan tilfredsstille denne grenseløse kjærlighet. For den mann som trosser Guds kallelse og tar kvinnen til seg, kjenner ingen hvile. Elskoven tenner en ild i ham som bare Gud kan tilfredsstille. Men der hvor det ikke nytter å trosse, fører lidelsen og ofret frem: «Mektig er lidelsen, når den er like frivillig som synden» (*L'annonce faite à Marie*, d. e. Maria bebudelse). Kjærligheten mellom mann og kvinne er slett ikke av det onde, men den kan ikke seire over Guds kjærlighet. Og til og med der hvor den harmoniserer med Guds vilje, blir den aldri fullkommen uten kors og offer. Korset er allikevel ikke målet; korset er veien, målet er gleden. Claudiel skriver: «Gleden er det første ord og det siste ord i hele Evangeliet. Erke-engelen hilser Maria og bringer henne *en stor glede*, englene bekrefter den for hyrdene, og Jesu Kristi siste ord i nattverdsalen og før sin himmelfart er *«så deres glede kan bli fullkommen, så dere kan ha liv i overflod»*. Gleden og sannheten er ett og det samme, og der hvor den største glede finnes, der finnes også mest sannhet. Jeg skal ikke fortelle dere hvori denne glede består, lukk bare opp munnen, etter Psalmistens råd, og smak den, — eller, for å følge Jesu Kristi eget råd, be bare om dette vann fra Jakobs brønn som slukker enhver tørst...»

Det er for å smake på dette vann at Claudiel, ved siden av sine lyriske verker, ved siden av sine teaterstykker... og ved siden av sin diplomatiske virksomhet — han var jo fransk ambassadør — alltid har funnet tid til å studere den Hellige Skrift og kommentere den. Det er ikke, sa han ofte, noe vi skal benytte, men en føde vi skal spise.

Nå er Claudiel 82 år, og det er Bibelen som er blitt hans mest trofaste venn. Han ernærer seg av den mens han går og venter på den dag da Mesteren skal komme til ham, da dikterens inspirasjon og den kristne tro skal vike plass for det evige lys.

A. Raulin o. p.

Erkebiskopene av Canterbury og York får svar

Biskop Couderoy av Southwark om proklamasjonen av det nye dogme

Som nevnt i dagspressen og også i «St. Olav» har erkebiskopene av Canterbury og York i en erklæring sterkt beklaget at Pave Pius XII i nær fremtid vil proklamere dogmet om Marias opptagelse i himmelen. Bortsett fra erkebiskopenes erklæring om at den engelske statskirke ikke kan anerkjenne dette nye dogme, beklager de at Kirken på denne måte øker de dogmatiske skiller i kristenheten og dermed ytterligere vanskeliggjør en forståelse mellom de kristne konfesjoner.

Søndag den 17. september valfartet 12 000 engelske katolikker til Canterbury for å ære minnet av martyrerkebiskopen, den hellige Thomas av Canterbury. Biskop *Couderoy* av Southwark kom i sin tale til pilegrimene nærmere inn på erkebiskopenes erklæring og uttalte blant annet:

«Den hellige Thomas' levende tro vék i forskrekelse tilbake for tanken på at Kristi Kirke noensinne kunne være annet enn fri og uavhengig av staten. Inntil sin død kjempet han imot den gudsbespottelse som ville redusere Kirken til et slags statsdepartement. Hans kjærlighet til Den hellige jomfru som er så karakteristisk for alle engelske katolikker, kan ingen bestride. Denne kjærlighet er gått i arv til oss, og ønsker vi å bringe vårt folk tilbake til troen på Kristus, må vi gjøre alt hva vi kan for å utbre andakten til Hans hellige mor.

Fra langt tilbake i tiden og opp gjennom alle århundrer var troen på Marias opptagelse til himmelen universell og urokkelig. I den så man en foregripelse av den legemlige oppstandelse vi alle en gang skal oppleve.

Etter sin død ble Maria både med sjel og legeme igjen forenet med sin sønn i himmelen.

Dette har Kirken — veiledet av Den hellige ånd — alltid trodd. Og meget snart vil denne tro få sin høytidelige utformning av Vår hellige Far, Paven.

Dette betyr ikke at Kirken begynner å tro noe nytt; det betyr at en tro som har levd i Kirken og vært Kirkens siden de første kristne århundrer gis teologisk uttrykk ved en ufeilbarlig kunngjøring av Kristi stedfortreder.

Hans Hellighet har funnet at øyeblikket er inne til å gi teologisk uttrykk, garantert av hans ufeilbarlighet, for hva vi alltid har trodd, og som gjennom århundrer er kommet til uttrykk i Kirkens liturgi — for hva våre forfedre trodde og alle erkebiskopene av Canterbury frem til reformasjonen.

Jeg er oppmerksom på at visse ikke-katolske ledere i England i dag har gitt uttrykk for sorg og uro over den forestående proklamasjon og erklærer at den vil komme til å utvide kløften mellom dem og oss. At protestantene beklager denne splittelse er noe vi føler den største sympati for. Sammen med dem beklager vi også at en kløft skiller oss ad, selv om vi ikke er skyld i det.

Og vi ønsker så visst ikke å gjøre det vanskeligere for dem å vende tilbake til fedrenes Kirke. Vi lengter etter den dag det kan skje, og ber om at de må bli forenet med oss i Den katolske kirke.

Men det er ikke tvil om at deres protester er bygget på en fullstendig misoppfatning av atskillelsens natur. Noen ganger hører vi protestanter si at om de bare venter tålmodig, vil nok Den katolske kirke bli mer medgjørlig og villig til å gi avkall på noen av sine læresetninger for å gjøre det lettere for oss å få i stand et kompromiss med dem; særlig gjelder det at Den katolske kirke vil oppgi kravet på teologisk og historisk å være den eneste Kirke som er grunnlagt av Kristus.

Dette er naturligvis forventninger som aldri kan bli oppfylt. Kristi Kirke vil alltid med sin myndighet lære alt det som er betrodd den; noe kompromiss når det gjelder guddommelig åpenbarte sannheter, er helt utelukket.

Det er forståelig at noen melankolsk beklager den nye dogmatiske utformning som om den var det samme som en ny læresetning. Men vi har ikke forandret noe. Vi tror hverken mer eller mindre enn det vi alltid har trodd.

Det nye dogme legger ikke noe til troen; Ved en ufeilbarlig kunngjøring slæes det fast at denne sannhet som har vært trodd gjennom århundrer, faktisk er en del av den katolske tro; det er en sannhet som det ville være formastelig å fornekte, i betraktning av den kjensgjerning at den tros av hele Kirken.

Erklæringer om at Paven gjør det vanskelige for de kristne å forenes, gjør gjenforeningen i enda høyere grad til en drøm, er ikke ment som noen elskverdighet fra erkebiskopenes side.

Det må beklages at visse sannheter som ikke-katolikker hadde felles med oss gjennom århundrer, er blitt avskrevet av dem som tilhører organisasjoner utenfor Kirken.

Det ser faktisk ut til å være mulig å tilhøre organisasjoner som kaller seg kristne uten å tro på sannheter som Guds Sønnis oppstandelse og himmelfart, på jomfrufødselen og Hans guddom; å ha en annen oppfatning enn oss ikke bare i trossaker, men også i spørsmål som angår hevdvunnen kristen moral: å kalle seg kristen samtidig med at en godtar skilsmisse, rettfærdiggjør barnebegrensningen med kunstige midler, tolererer mord av uskyldige under det mindre hyggelige navn euthanasi.

Det ser også ut til å være mulig å bli stående som medlem av slike organisasjoner samtidig med at en allierer seg med dem som har til mål å ødelegge ikke bare den kristne sivilisasjon, men også all Gudstro.

Det er dem, ikke oss, som utvider kløften. Det er en kløft mellom Den universelle kirke med sine millioner og atter millioner av medlemmer som alle tror det samme og adlyder den samme autoritet på den ene side, og på den andre siden organisasjoner som er så splittet i seg selv at bare tanken på en kollektiv forening med dem må fortone seg som fantasteri.

Situasjonen er skapt ikke bare på grunn av den urokkelige stilling vi alltid må innta, men kanskje

Noen betraktninger over kristendom og kommunisme

Douglas Hyde, kommunistredaktøren som ble katolikk ser med saklige øyne på kommunismen — tyder og avslører den.

Aviser verden over brakte for to år siden den oppsiktsvekkende nyhet at en kommunistredaktør ville gå over til katolisismen. Redaktøren Douglas Hyde i «Daily Worker», kommunistenes hovedorgan i England, hadde sagt opp sin stilling, meldt seg ut av partiet og hadde bedt en katolsk prest om undervisning i den katolske tros lære. — Et halvt års tid senere ble Douglas Hyde opptatt i Kirken.

Douglas Hyde har ytet en kjempeinnsats i de 2 år han har vært katolikk. Han har gjort seg til livsoppgave å gjøre rede for forholdet mellom kristendom og kommunisme. Han har allerede skrevet en rekke brosjyrer om dette aktuelle emnet. I utallige foredrag har han også fortalt om sin egen utvikling, og om en kristen sosiallære som alternativ til kommunismen.

Douglas Hyde har vunnet seg et stort navn i England — men han er også kjent langt utenfor hjemlandets grenser. — I sommer ble han innbudt til Pax Romanas verdenskongress i Amsterdam. Her innledet han til diskusjon om «Kommunismen som en falsk frelseslære». I et blendende foredrag la han fram sine synspunkter: en sterk tro på Evangeliets frelsesbudskap, en dyp respekt

i enda høyere grad på grunn av den fullstendige mangel på enhet i organisasjonene utenfor oss.

Med hvem kunne vi vel forhandle i sikker forvisning om at en avtale som ble inngått med lederne, ville bli godtatt i lydighet av deres tilhengere?

Hvor tåpelig er det vel ikke under slike omstendigheter å si at kunngjøringen av et dogme som gir uttrykk for århundredgammel, levende tro, utvider kløften!

En slik påstand forutsetter en rekke kjensgjerninger som ikke eksisterer.

Det er ærligere av oss å si at før det kan skje en samvittighetsfull, individuell underkastelse under Den hellige stol, er en gjenforening ikke aktuell. Med dyp sorg ser vi den kjensgjerning i øynene at splittelsen vil fortsette.

Men det finnes områder hvor vi kan møtes i samarbeide med annerledes troende for å løse sosiale og andre spørsmål. Det vil vi da også gjøre med glede.

for det sanne og positive i det kommunistiske budskap. Diskusjonen som fulgte på Hydets innledning, ble interessant og givende. Æren for det tilkom i fulleste monn innlederen Douglas Hyde som var en glimrende debattant — de klare og kvikke svar røpet han tidligere karriere som «dialektiker».

Vi vil her bringe noen utsnitt av Hydets innledning, men gjør oppmerksom på at det følgende ikke kan stå som noe referat. Dertil er det altfor springende — det gir ikke stort mer enn noen «strøtanker» fra Hydets innledning.

«Da jeg ble spurt om å innlede til diskusjon over emnet «Kommunismen som en falsk frelseslære», stusset jeg et lite øyeblikk. Kan kommunismen i det hele sies å være en frelseslære? — Etter et øyeblikks betenkning måtte jeg svare ja på spørsmålet mitt. Kommunismen viser tydelig at mennesket i sannhet trenger en frelse.

Kommunismen må ikke betraktes som en blott og bar økonomisk og sosial bevegelse, men først og fremst som en åndelig. Dette må vi aldri glemme. Vi må aldri fristes til å tro at kommunismen kan beseires for godt på det militære plan. Kommunismen er en utfordring i åndens verden — og svaret på den må være et åndelig svar.

Storparten av dem som har sluttet seg til det kommunistiske parti, har gjort det på grunn av det gode som er i dem — ikke på grunn av det onde. Kommunismen har vunnet mange av sine tilhengere blant de beste og mest intelligente i vår tid. De er mennesker som ikke er tilfreds med den verden de lever i. — Kommunismen er sprunget ut av det åndelige tomrom som eksisterer i det som vi engang kunne kalle kristenheten. Der lever millioner av mennesker i dag som ikke har noen tro, noe ideal — som ikke har noe de kan leve eller dø for. Denne situasjon vekker hos de beste en trang til revolusjon — ikke bare en økonomisk eller sosial, men en total revolusjon — en revolusjon i åndens verden, i dem selv — kort og godt en åndelig revolusjon.

«Forandre verden» — det kunne egentlig stå som et kommunistisk slagord. Og kommunismen har vunnet seg fotfeste, fordi den har imøtekommet ønsket hos menneskene om å forandre verden. Men kommunismen har også klart å forandre menneskene. En skolert kommunist ser på verden med andre øyne enn de han hadde, før han trådte inn i partiet. — Den som har meldt seg inn i partiet, fordi han ville være med på å skape sosial rettferdighet, kan for partiets og taktikkens skyld, gjerne være med på å skjerpe de sosiale misforhold. Den som er blitt kommunist på grunn av sitt hat til krigen, lar seg lett, for partiets skyld, rive med på en «siste» krig.

Den som slutter seg til partiet, føres litt etter litt fram til studiet av den «dialektiske materialisme». Han begynner da å tro at selve «naturlovene» virker til hans gunst og til beste for den sak han nå går inn for. Den revolusjon han setter alle sine krefter inn for, vil snart komme, og den vil, hvis han arbeider godt, lykkes. Så vil «proletariatets diktatur» komme. Han vil da få være med på å ødelegge de gamle systemer og skape et nytt og bedre.

Det er feilaktig å tro at kommunismen har hatt sin største suksess blant proletariatet. — Der har kommunismen vunnet sin massetilslutning, men blant de intellektuelle har den sikret seg sine ledere. Universitetene har budt på rike og fruktbare arbeidsfelter for kommunismen. Den har vunnet seg tilhengere blant studenter og kandidater som ikke har den ringeste personlige erfaring

Kongress for katolske studenter og akademikere

I 1921 organiserte de katolske studenter seg i bevegelsen «Pax Romana» som hadde til formål å samle katolske studenter fra alle nasjoner og å hjelpe dem i deres studier og senere i deres yrker. «Pax Romana» kom snart til å yte et stort og verdifullt arbeid. Generalsekretariatet utga betydningsfulle bøker og etablerte en ruktbringende kontakt mellom studenter og intellektuelle som beskjef-tiget seg med de samme problemer. Annet hvert år samlet «Pax Romana» representanter fra alle land til en verdenskongress, hvor aktive studenter og «profesjonelle akademikere» diskuterte aktuelle spørsmål.

Ved verdenskongressen i 1946 i Fribourg fant en det gunstigst å omorganisere «Pax Romana». Bevegelsen skulle gi plass for to underorganisasjoner: en for studenter og en for dem som allerede hadde avsluttet sine universitetsstudier.

«Pax Romana» holdt i år sin første verdenskongress etter sin omorganisasjon. Årets kongress var lagt til Amsterdam — og den ble holdt i tiden fra 19. til 26. august. Kongressen hadde fått en enestående tilslutning.

om fattigdom og økonomisk usikkerhet. De er gått over til kommunismen, fordi de har vært intelligente nok til å innse ufruktbarheten i den moderne hedendom. Enhver av disse er en utfordring til den katolske akademiker. Her må vi sette vårt fulle arbeid inn. Og vi vil lykkes i dette — i det monn vi forkynner vår tro like åpent og frimodig som kommunistene bekjenner sin, og i det monn vi lever et liv som bærer vitnesbyrd om den tro vi bekjenner med våre lepper.

Vanskelighetene er på ett vis store, for verden har glemt det språk vi taler. Men ett viktig kontaktpunkt vil vi finne: i menneskets materielle kår. Vi skal også interessere oss for nestens jordiske lykke — vi er forpliktet til å elske ham som oss selv. — Vi skal ikke vifte bort mennesker av god vilje med den anklage at de er «materialister». Vi finner i dem mennesker som har tenkt meget på de materielle kår — og som vil gjøre noe for å bedre dem.

Kampen mot kommunismen skal ikke være en negativ kamp — den skal langt mer være et effektivt arbeid på å skape en kristen verden. — Vår stilling til kommunismen skal være preget av ærlighet og innsikt. Vi skal lære å forstå den. Først da vil vi være i stand til å beseire den. Da har vi sett dens positive og sanne sider, og vi har sett hva som er galt og ondt i den. Mot dens onde Credo skal vi sette kjærlighetens og godhetens Credo.»

Som den praktiske engelskmann Douglas Hyde er, ga han også praktiske og konkrete anvisninger på det sanne arbeid til å bekjempe kommunismen. — Vi gjengir dem som blotte punkter:

- a. studium av de pavelige rundskriv om sosiale spørsmål og anvendelsen av dem på de nasjonale forhold,
- b. engasjere seg i det sosiale arbeid, ikke bare la det være «fromt munnsvær». («Når menneskene oppdager at vi setter våre krefter inn på å løse deres praktiske problemer, kan vi vinne mennesker fra kommunistenes rekke, eller i det minste kan vi forhindre at mange går hen og blir kommunister»),
- c. ved å vise menneskene at vi kan løse alle deres problemer — ikke bare deres sosiale, men også deres åndelige og moralske problemer.

Der var mer enn 1200 deltakere — og en tør si at nær sagt alle land var representert. Deltakerlisten forteller at mer enn 45 nasjoner hadde sine representanter ved kongressen. Alle de skandinaviske land hadde sendt representanter til Amsterdam. Fra Norge møtte: pater Finn D. Thorn og undertegnede.

Kongressen ble høytidelig åpnet søndag den 20. august. Om morgenen var det pontifikalmesse i den store St. Willibrorduskirke som var helt overfylt. Messen ble selebrert av Mgr. Huibers, biskop av Haarlem. — Den hollandske kardinal, de Jong, knelte i koret sammen med 4 biskoper. — Den geistlige rådgiver for «Pax Romana», biskop Charrière fra Sveits holdt festprekenen. Her hilste han deltakerne velkommen, minnet dem om det kall enhver akademiker har, og om den plikt en har til å studere troslæren og til å la troens mysterier bli til liv og virkelighet i en.

Om ettermiddagen var det festmøte med offisiell åpning av kongressen. Dette møte ble som alle andre møter under kongressen, holdt i en malerisk og vakker sal på «Det Indiske Institutt». — Kongressen fikk en stilfull og verdig åpning. Salen var pyntet på beste hollandsk vis, de prektigste blomsterdekorasjoner kledte talerstol og «gjestetribune». — Sangkoret fra katedralen i Haarlem foredro «Veni Creator Spiritus», deretter erklærte Pax Romanas to presidenter kongressen for åpnet. Det ble holdt en rekke hilsningstaler, bl. a. fra en offisiell representant fra Uno's Generalsekretariat. Et høydepunkt ved kongressens åpning var det øyeblikk da Mgr. Charrière leste pavens personlige budskap til kongressen. I dette budskap gjorde paven rede for det store arbeid som katolske studenter og intellektuelle er kalt til å gjøre. Han uttrykte Kirkens takknemlighet for den innsats katolske akademikere allerede hadde ytet. «Katolikker som har vunnet ry som eksperter i sine fag og som karakterfaste menn, har i sitt arbeid og ved sitt vitnesbyrd ytet Kirken store tjenester.» Paven uttrykte også håpet om at «katolske studenter og intellektuelle vil fylle sin oppgave og ta sin del i arbeidet med å frelse verden».

Kongressens tema var nettopp dette: «Akademikerens medvirking i forløsningsverket.» I et innledningsforedrag risset den tidligere geistlige rådgiver for Pax Romana, abbé Gremaud, opp den teologiske bakgrunn for dette problem. Under kongressen ble det så belyst fra de forskjellige sider.

Kongressen arbeidet etter denne metode: Om formiddagen hadde en et foredrag hvor de generelle retningslinjer ble trukket opp. Ettermiddagen var viet til diskusjon. I små grupper diskuterte en spesielle problemer. Undertegnede fulgte diskusjonen i den juridiske gruppe. Her tok en stilling til alvorlige og betydningsfulle spørsmål som disse: «Læren om kriminelt ansvar», «Juristen og de urettferdige lover». — Fremragende jurister gjorde rede for disse problemer. Gjennom foredrag og diskusjon ble en kjent med de ledende prinsipper og deres anvendelse.

I et referat som dette vil det ikke være plass til å gå inn på de enkelte foredrag. Men en tør slå fast at de alle var av høy klasse. Særlig interessant og givende var et foredrag som den engelsk-australske forlegger Sheed holdt over emnet: «Den intellektuelle katolikks kall og ansvar i sitt yrke.»

Kongressens katolske karakter ble selvsagt ikke bare understreket i foredragene. Kongressen hadde et

sterkt og levende religiøst preg. Hver morgen samlet deltakerne seg til messe. Det er ingen overdrivelse å si at *alle* flokket seg om Herrens bord. — Under hver messe ble det holdt en kort preken over mysteriene i det kristne liv. Disse prekener ble holdt av de biskoper som tok del i kongressen. — En morgen ble messen lest etter bysantinsk ritus, under utfoldelse av all den prakt som denne ritus har. Et kor av landflyktige ukrainere sang ved denne messen — og i deres utførelse ble det særegne i den bysantinske messesang til noe betagende og uforglemmelig. I denne messe kunne man motta kommunionen under de to sakramentale skikkelser.

Arrangørene hadde sørget for at kongressdeltakerne kom omkring i Amsterdam. Hver morgen fikk en se en ny praktfull kirke, og hver dag fikk en se et nytt stykke Amsterdam. En fikk således god anledning til å beundre

den vakre by. — En dag var også reservert til utflukt, og her fikk en se et pent stykke Holland.

De verdslige og kirkelige myndigheter viste kongressen stor oppmerksomhet. Amsterdams kommune og den hollandske stat arrangerte en festaften i Rijksmuseum. Prins Bernhard som hadde stilt seg som kongressens beskytter, var til stede ved denne anledning. Den hollandske undervisningsminister overbrakte hilsener fra Regjerings- og borgermesteren hilste på vegne av Amsterdam by. Stat og kommune sto for bevertningen. En annen aften var kongressdeltakerne innbudt til en forestilling i Operaen.

Kongressen sluttet lørdag den 6. august. Samme kveld reiste 800 deltakere til Rom og sluttet seg der sammen med de 7000 studenter og akademikere som var med på «Pax Romanas pilegrimstog».

Helge Røstad

FRA VIKARIATET

Det nye dogme

Helt fra de første kristne tider har det vært de troendes faste overbevisning at jomfru Maria, vår Herres Jesu Kristi rene, syndefrie mor, som ved sitt guddommelige moderskap har tatt aktiv del i frelsens mysterium, etter sin død, med sjel og legeme er blitt opptatt i himmelen. Hele tradisjonen går ut på at Guds sønn ikke har latt det jomfruelige legeme som har båret, født og næret ham, gå til forråttelse, men tatt det opp i himmelen og der «kronet» sin mor som himmelens og jordens dronning. Maria var jo blitt den annen Eva, kvinnen som fullt ut svarte til den plan Gud hadde da han skapte de første mennesker. Uten å være offisielt dogme var det en kjær trosartikkel for hver kristent tenkende og Kristuselskende sjel. Denn tradisjon kan ikke på annen måte forklares enn at troen på Marias legemlige opptagelse kommer fra Gud selv og hører til den Guddommelige åpenbaringsskatt. Det ligger innbefattet i selve begrepet: Guds mor.

Nå har pave Pius XII, ledet av den Hellige Ånd, som usynlig styrer Kirken, besluttet høytidelig ex cathedra å uttale at læren om Marias legemlige opptagelse i himmelen er åpenbart av Gud og derfor må tros av alle som vil være Kirkens barn. Denne høytidelige erklæring vil finne sted i Peterskirken i Roma på Allehelgensfest, onsdag 1. november. Den vil bli høydepunktet i alle de store begivenheter i Det hellige år. Den vil vekke ubeskrivelig jubel over hele den katolske verden og bli tatt imot med takk og begeistring av mange hundre millioner trofaste kristne. Den vil styrke dem i deres kjærlighet til Kristus og hans hellige mor, i deres troskap mot Kirken og Kirkens øverste hyrde og gi dem nye impulser til deres åndelige liv.

Også vi norske katolikker vil forene oss med våre trosfeller over hele verden og gi uttrykk for vår glede og vår takk over at dette store privilegium som Gud har gitt sin mor, endelig blir erklært som en del av Guds åpenbaring. Vi vil feire begivenheten søndag 5. november.

Sokneprestene oppfordres til å forberede feiringen enten ved en liten menighetsretrett eller ved særlige bønner under sakramentsandakten de forutgående dager.

Søndag 5. november skal det være felleskommunion i alle kirker. Jeg oppfordrer alle på det mest inntrengende til å vise sitt katolske sinnelag og ta del i denne kommunionen.

Om aftenen etter en høytidelig andakt skal det være en menighetsfest og prestene anmodes om å holde et historisk foredrag eller kåseri om tradisjonen som taler om Marias opptagelse.

Bønn for de forfulgte kristne i Østen

I denne tid må vi særlig be for de forfulgte kristne i Østen. Derfor skal prestene fra nå av ta som oratio imperata bønner «Pro quacumque tribulatione» som er nr. 13 av «Orationes diversae».

Utnevnelser

Søndag 8. oktober vil sjelesorgen av St. Ansgarsmenighet i Kristiansand S. bli overdratt til Fransiskanerne. Biskopen har utnevnt pater Alb. C a s t r i c u m, hittil sokneprest i Haugesund, til sokneprest i Kristiansand S. og pater Arno Gerritsma til kapellan samme sted.

Pater Leo van Eekeren skal fungere som midlertidig sokneprest i Haugesund.

Pater Gustav de Paepe er utnevnt til midlertidig rektor i Sylling.

Litteratur inngått til redaksjonen:

ASCHEHOUG: Sigrid Undsets middelalderromaner.

Bd. VIII og IX, Olav Audunssøn i Hestviken, I/II.

Bd. X, Olav Audunssøn og hans børn.

Dr. philos. Eivind S. Engelstad: Kunstindustrien.

222 s. m. illustrasjoner.

Henrik Haugstøl: Huset i Agersgaden, 290 s.

Odd Godal: Hvorfor Kirke, 183 s.

NORSTEDTS: Anna Lenah Elgström: Den målade öknén. 235 s.

ARNE FROST-HANSEN: Olaf Pedersen: Mennesket og teknikken. 172 s.

Katolsk Bok- og Bladsentrals første virkeår

Siste år ved denne tid ble det hevdet at det kommende arbeidsår skulle bli «preget» av litteratur og tidsskrifter for det katolske Norges vedkommende. Så vidt det da sto til *Katolsk Bok- og Bladsentral*. Hva har KBBS da gjort for å prege landet med katolske bøker og blader? Sentralen utarbeider i disse dager sin første årsberetning (den sender ut beretning hvert halve år) og der kan en få et lite inntrykk av arbeidet.

Det blir kanskje mest et inntrykk av tall til å begynne med. Sentralen har besøkt 9 menigheter med en utstilling bestående av ca. 200 bøker og 50 tidsskrifter. De fleste steder har en orientert menigheten i den nyeste katolske litteratur, og i løpet av oppholdet hatt drøftelser med ungdommen på stedet. Til stor gagn også for arbeidet i *Nordens unge katolikker's sekretariat* og *Ungdomsforbundet*. Ved utstillingene har bokordrene gjennomsnittlig ligget på kr. 560.—.

H j e m m e a r b e i d e t: Sentralen har sendt ut en katalog over katolske tidsskrifter i 100 eksemplarer og 7 boksinkulærer. Dessuten henimot 2500 utenlandske kataloger. (Sentralen har forbindelse med 40 utenlandske katolske forlag som regelmessig sender inn kataloger.) Videre har en formidlet ordrer og git veiledning til katolske biblioteker. Sentralen har duplikert meddelelser for katolske foreninger, og nå sist påtatt seg distribusjonen av pater Lombardis «Hjertenes Forsoning», som Katolsk Studentlag har utgitt. Likeledes utsendelsen av denne og andre til anmeldelse i de katolske tidsskrifter. Og så naturligvis er det utført en del kartotek- og katalogarbeide.

Men har det da «preget» det katolske Norge med katolske bøker? Oversikten viser at det er gått henimot 3500 katolske bøker og pieser til et samlet beløp av kr. 14 000.— igjennom sentralens ordrebøker ut over landet. Det vil si omtrent like mange bøker som det er katolikker i Norge! Og så er det skapt et grunnlag for enda videre utbredelse i de kommende år.

Sentralen har også forsterket kontakten med katolske forlag og bokhandlere i Norden. Spesielt har det vært lite kjent hva som fantes av svensk katolsk litteratur. Det arbeides nå på en katalog over nordisk katolsk litteratur og den vil også inneholde et rikt svensk utvalg.

«Har ikke Sven Stolpes insiterende artikkel i «St. Olav» en del av æren for dette?» spør vi sentralens leder, hr. Guldager i denne forbindelse.

«Jo, ubetinget — det nytter å si fra!»

Det fremgår av beretningen at sentralen må innskrenke reisene. Det blir for dyrt og tar for mye tid; en er lei for det for det har vært uhyre verdifullt å oppnå den direkte kontakt med menighetene. Sentralen uttrykker sin store taknemlighet for den overstrømmende hjertelighet den er blitt mottatt med overalt på sine reiser. Det er et sterkt vitnesbyrd om det behov for opplysning om katolsk litteratur som eksisterer. I samme retning viser de mange interesserte brever og forespørsler sentralen har mottatt.

Det mørke punkt i beretningen er som alltid økonomien. Den er svak, til tider katastrofalt hensyknende, men det har da gått inntil nå. Det er en avgjørende årsak til innskrenkningen av reisene. Likeledes stiller den svake økonomi seg hindrende i veien for utsendelsen av flere kataloger. Måtte den bedre seg!

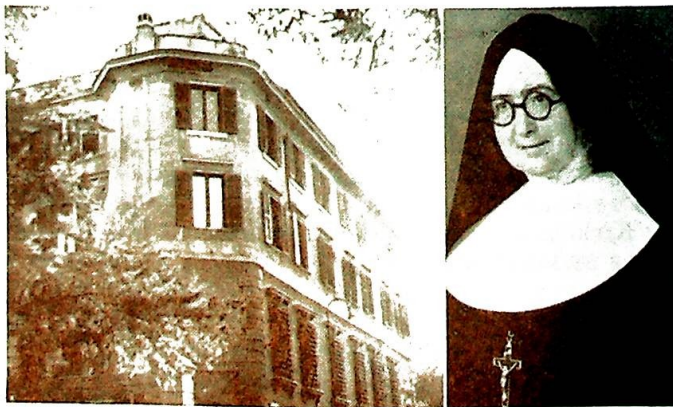
Men det kan visst sies at dette sammendrag av det viktigste arbeide i Katolsk Bok- og Bladsentral viser at året i langt høyere grad enn før har vært preget av katolske bøker og blader. Og la oss ønske at de kommende år i enda høyere grad må bli det!

St. Josephssøstrenes kongregasjon feirer 300 års jubileum

Søndag 15. oktober, på festen for den hl. Teresia av Avila, kan St. Josephssøstrenes ordenskongregasjon feire sitt 300 års jubileum. Kongregasjonen ble grunnlagt år 1650 i Frankrike og har siden spredt seg over flere kontinenter og utgjør i dag en av de betydeligste kvinnelige ordenssamfunn i den katolske verdenskirke.

Dette ærverdige jubileum berører i høyeste grad den katolske kirke i Norge. Allerede i 1865 kom de første St. Josephssøstre til landet da de begynte sin beskjedne virksomhet her. Utviklingen av denne virksomhet her hjemme burde være vel kjent. Hva dette høytstående ordenssamfunn har betydd for den katolske kirke i vårt land kan neppe overvurderes. Siden 1867 har det utgjort en egen ordensprovins under moderhuset i Chambéry. I dag utfolder kongregasjonen en virksomhet fordelt på hele 11 ordenshus med tilsammen 268 søstre. Den omfatter sykepleie, undervisning og barnehager, alt under provinsialforstanderinnen Mère Marie Zoé's og hennes assistentinne Mère Antonias dyktige ledelse.

Jubiléet vil bli feiret i alle ordenshus i Oslo Apostoliske Vikariat ved tilbedelse foran Det allerhelligste sakrament som takk for alle de himmelske nådegaver de oppofrende søstre gjennom tidenes løp har mottatt. I provinsialhusets kapell i Oslo vil der være utstilling av Det Allerhelligste hele dagen med avsluttende takksigelsesandakt kl. 19. Den vanlige aftenandakt i St. Olavskirken vil da bli henlagt til kapellet til St. Josephs Institutt.

St. Josephsøstrenes nye generalhus i Rom (1950) og den nåværende generalpriorinne Mère Françoise.

UTLANDET:

VATIKANET

Over 5 millioner pilegrimer gjennom Peterskirkens Hellige Dør i årets første 8 måneder.

Over 5 millioner pilegrimer fra Italia og utlandet har passert gjennom Peterskirkens Hellige Dør i årets første 8 måneder, heter det i en melding fra Det Hellige Ars sentral-

Det kanadiske flåtebesøk i Oslo

I forbindelse med det kanadiske flåtebesøk i Oslo ble der holdt en offisiell gudstjeneste i St. Olavskirken for besetningens katolikker søndag 1. oktober. Offiserer og gaster fylte på det nærmeste kirken, som for anledningen var reservert kanadierne. Messen ble selebrert av generalvikaren ved flåten, Reverend M. P. Isaac. — Pastor I. Hansteen Knudsen rettet en hilsen på fransk og engelsk til gjestene før hospiterende prest ved St. Olavskirken, pastor Ray Gribbin, U.S.A., holdt prekenen over dagens tekst. Marinefolkene hadde eget kor og egen organist, og gastene var selv ministranter. Ved høytidelighetens slutt framførte Father Mac Isaac Marinens offisielle takk for gjestfriheten som var blitt vist besøket, og uttrykte som redemptoristpater sin særlige glede over å få framføre Det hellige messeoffer i en kirke som for ca. hundre år siden var reist av den orden han tilhører.

Syillingfolket tar avskjed med pater Leo v. Eekeren

Vi klipper fra Drammens Tidende følgende:

På et meget vellykket møte som Syilling Røde Kors hadde den 20. september på Valstadhaug meddelte pastor Ch. Østbye at pater Leo van Eekeren den 1. oktober skulle forlate Syilling for å tjenestegjøre som sokneprest i Haugesund.

Pastor Østbye ønsket ham alt godt, og velkommen tilbake. Pater Leo grep så ordet.

Han takket pastor Østbye for hans hjertelige ord. Deretter takket han også lærerne og alle i Syilling for den velvilje og forståelse de hadde vist ham i de 12 år han hadde tilbrakt i Syilling.

Så ønsket han alle i Syilling alt godt, Guds velsignelse og fred.

Også vi i Syilling takker pater Leo for alle gode minner vi har om ham og ønsker ham all lykke i arbeidet på hans nye sted.

En av hans mange venner.

STØTT OG UTBRE
ST. OLAV

ved å tegne

Gaveabonnement!

komité. En regner med at tallet på pilegrimer fra provinsene utenfor Rom i løpet av året vil komme opp i over 3 millioner. 2 millioner er blitt mottatt i audiens av paven.

800 000 pilegrimer fra alle verdens kanter er registrert av sentralkomitéen. En regner med at 260 000 er kommet uten å være blitt registrert.

Fra Frankrike er det kommet 80 000 pilegrimer, fra Tyskland 48 000, fra Belgia 27 000, fra Storbritannia 22 000, fra Sveits 20 000, fra Østerrike 20 000, fra De forente stater 17 000, fra Spania 13 000, fra Irland 6 000 og fra Holland 5 000.

September måned oppviser det største tall med ikke mindre enn 500 000. I august besøkte 300 000 den evige stad.

Paven mottar 20 000 pilegrimer i audiens på Petersplassen.

For annen gang i løpet av 5 dager ble paven den 20. september båret over Petersplassen i sin *sedia gestatoria* for å velsigne 20 000 pilegrimer fra 12 forskjellige land.

Paven hilste personlig på pilegrimer fra Storbritannia, Frankrike, Belgia, Malta, De forente stater, Tyskland, Australia, Sveits, Spania, Mexico, Italia og republikken San Marino.

Tallet på katolikker i misjonsområdene fordoblet i løpet av 23 år.

Tallet på katolikkene i de misjonsområder som sorterer under Propagandakongregasjonen i Rom, er nesten fordoblet i løpet av de siste 23 år.

I 1927 var tallet 14 660 000 og ved utgangen av 1949 27 945 000.

Paven mottar 200 deltagere i en kongress av tobakksfabrikanter — og advarer mot overdreven nytelse av tobakk!

«Det er alles plikt å våke over og regulere forbruket av tobakk slik at det ikke skader helbreden og går ut over økonomien eller sjenerer andre,» uttalte paven nylig under en audiens hvor Hans Hellighet tok imot 200 deltagere i en kongress av tobakksfabrikanter fra hele verden. Audiensen fant sted i Castelgandolfo. Kongressen var den første som ble holdt etter krigen og tellet representanter fra 31 land.

Paven talte på fransk og uttalte videre at noen muligens ville forbause seg over at tobakksfabrikkantene ble mottatt i audiens, da jo Kirken ikke kunne sies å være noen autoritet på tobakksfabrikasjonens område! «Det er Vi enig i,» uttalte paven, «med noen reservasjoner. Selv om Kirken ikke direkte er en autoritet når det gjelder fremstillingen av tobakksvarer, finnes det likevel ikke et særlig synspunkt av moralsk karakter hvor den har et ord å si? Gifter undergraver ofte sunnheten, og derfor bør bruket av tobakk settes ned til et minimum.»

Paven om religion og vitenskap.

Torsdag den 21. september mottok pave Pius XII over tusen professorer og studenter fra katolske universiteter og institutter i Frankrike i særaudiens.

I sin tale pekte Hans Hellighet på at det ikke kan bestå noen motsetning mellom vitenskap og religion, at alle vitenskapsområder på en eller annen måte står i forhold til religionen.

Paven oppfordret de tilstedeværende vitenskapsmenn og studenter til ivrig å studere ensyklikaen «*Humani Generis*» og uttalte videre at alle kristne kan ta eksempel av den åndelige katolske verden i Frankrike hvis styrke ligger i at den aldri har skilt religionen fra vitenskapen og omvendt.

Dogmet om Marias opptagelse i himmelen kunngjøres på Petersplassen.

Det meldes fra Vatikanet at dogmet om Marias opptagelse i himmelen sannsynligvis vil bli proklamert på Petersplassen på grunn av den enorme tilstrømming av pilegrimer som ventes til Rom i anledning kunngjøringen.

Mellom 500 og 600 erkebiskoper og biskoper ventes til Rom til høytideligheten og med dem flere teologer enn der noen-sinne har vært samlet i Den evige stad.

Pave Pius XII tar imot deltakerne i Thomistkongressen i audiens.

Søndag ettermiddag den 24. september mottok Pave Pius XII deltakerne i den tredje internasjonale Thomistkongress i audiens. Paven fremholdt i en tale på latin at den hellige Thomas av Aquin var fyrsten blant de skolastiske filosofer som særlig utmerket seg ved sin dyptpøyende forskning og evne til å finne presise uttrykksformer. Den hellige Thomas har, uttalte paven videre, ført den menneskelige intelligens inn i Guds hemmelighets tempel og ved tenkning oppnådd at den nære forbindelsen mellom guddommelige og menneskelige ting trer klarere fram.

Blir de religiøse ordenssamfunn modernisert?

Under forsete av Kongregasjonen for de religiøse ordenssamfunn holdes i dagene fra den 26. november til den 9. desember en kongress som skal behandle spørsmålet om revisjon av visse prinsipielle spørsmål vedrørende det religiøse liv i ordenssamfundene. En tror at kongressen kan komme til å få stor betydning for det religiøse liv i Kirken som helhet og at den kan føre til betydningsfulle endringer med hensyn til ordenssamfundenes oppgaver og forhold til det moderne livs krav, uten at det likevel vil bli rørt ved ordenenes og kongregasjonenes kanoniske konstitusjoner. Det innledende foredrag vil bli holdt av pater R. Lombardi, S. J., som nettopp i jesuitenes kjente tidsskrift i Rom, *Civiltà Cattolica*, bklaget at enkelte ordener og kongregasjoner ikke har den rette kontakt med folket. De nye sekularinstitusjoner hvis medlemmer avlegger fattigdoms-, kyskhets- og lydighetsløfter, men som ikke lever i klostre eller i annet fellesskap, vil for første gang være representert på denne kongress.

AUSTRALIA

Biskop som delegert til De forente nasjoner.

Hjelpebiskopen til erkebiskopen av Sydney, mgr. O'Brien, er medlem av Australias delegasjon til De forente nasjoners hovedforsamling i høst.

Australias statsminister, Mr. Menzies, ville gjerne ha biskop O'Brien med i delegasjonen som ekspert i Jerusalemsspørsmålet og Balkan-spørsmålene.

BELGIA

Skolespørsmålet foran sin løsning.

Den belgiske undervisningsminister har i anledning det belgiske skolejubileum uttalt at regjeringen er fast bestemt på å oppfylle løftet til parlamentet om å løse skolespørsmålet.

De første skritt er allerede tatt for så vidt som det er opp-tatt tilleggsbevillinger på budsjettet til den tekniske undervisning. Det betyr en forbedring av lærernes lønninger og muliggjør opprettelse av frie, konfesjonelle skoler innenfor den tekniske undervisning.

M.h.t. folkeskolen foreligger det ennå ikke noen offisiell redegjørelse, men på vel underrettet hold mener man at det vil bli foreslått økte bevilgninger. Det betyr et skritt i den riktige retningen, da de frie skoler hittil bare i liten utstrekning har nytt godt av statsstøtte.

CEYLON

8 prosent av befolkningen katolikker.

En nylig gjennomført folketelling på Ceylon har vist at det finnes 500 000 katolikker på øya, eller 8 av hundre.

CHINA

85 % av kineserne er nå antikommunistisk innstilt.

Omlag 85 av 100 kinesere er etter at de har lært kommunismen nærmere å kjenne, anti-kommunistisk innstillet og håper at Mao Tsetungs regjering må bli styrtet, heter det i en melding til Det katolske pressebyrå i De forente stater fra dets misjonssekretariat.

Storparten av kineserne er analfabeter og interesserer seg ikke for politikk, heter det videre i meldingen. De kunne ikke vite at alt det høylytte kommunistiske snakket om demokrati var en ond spøk og en nederdrettig løgn, utspekulert i Moskva. I løpet av kortere tid enn et år er kineserne blitt klar over det onde de er falt som ofre for. Det finnes bokstavelig talt hundretusener av antikommunistiske soldater

og bønder som nå har tatt kampen opp mot de kommunistiske arméer, heter det til slutt i meldingen.

DE FORENTE STATER

Mgr. Fulton Sheen direktør for Propagandakongregasjon i De forente stater.

Mgr. *Fulton Sheen* som er kjent som en av De forente staters største predikanter og hvis bøker er kjent i hele den engelsk-talende verden, er utnevnt til direktør for Propagandaorganisasjonen i De forente stater. Av den grunn har han måtte nedlegge sitt eget «lille» kontor, hvorfra 1000 svar på forespørsler ble sendt ut hver dag.

Mgr. Sheen kommer godt rustet til sitt nye arbeidsfelt. Sammen med kardinal Spellman har han besøkt misjonsstasjonene i Siam, China, Indo-Chino, Malaya, Japan og øyene i Stillehavet.

Mgr. Sheen kan glede seg over å ha vist særdeles mange veien til Kirken og over Kirkens terskel. Blant hans konvertitter er senator *Wagner*, New York, *Henry Ford*, Edsel Fords sønn og Henry Fords sønnesønn, *Claire Boothe Luce*, *Louis Budenz* og avdøde *Heywood Braun*.

Daglig rosenkransbønn i en fabrikk.

I konfeksjonsfabrikken til Richman Bros. i Cleveland, Ohio, samles flere hundre av arbeiderne i middagspausen i en av fabrikkhallene og ber en rosenkrans for verdensfreden. Noen av syerskene tok initiativet og fabrikkieren ga sin tillatelse. Stadig flere har sluttet seg til slik at over 500 arbeidere nå etter noen uker tar del i andakten.

Luthersk prest hyller Kirken for dens kamp mot kommunismen.

En luthersk prest som er drevet i landflyktighet av kommunistene i sitt hjemland, hylder Den katolske kirke som «den eneste kirke som har erkjent monstret for hva det er og har mot til å heve sin stemme mot fienden.»

Denne hyldest fremkommer i boken «Kommunismens utfordring til kristendommen», skrevet av den landflyktige estniske prest dr. *Arthur Voobus* som nå er knyttet som lærer til Det lutherske teologiske seminar i Chicago.

«En objektiv undersøkelse,» heter det videre, «kan ikke skjule det faktum at æren for å ha tilkjennegitt sitt ansvar for mennesket i denne farlige tid og for å ha hevet sin stemme mot fienden tilkommer Den katolske kirke. Dens klarsyn og vurdering vurderes høyt av mange evangeliske kristne. Alle som har sett hvordan kommunistene går frem hvor de får makten er fylt av dyp takknemlighet til Den katolske kirke fordi den har tatt kampen opp mot urettferdighet, terror og slaveri.»

ENGLAND

Churchills kusine på pilegrimsferd til Rom.

Miss *Clare Sheridan* som er en kusine av Winston Churchill, har vært på pilegrimsferd til Rom for å vinne jubileumsavlaten. Hun konverterte for 4 år siden.

De katolske ungdomsorganisasjoner krever erkebiskop Stepinac friggitt.

En delegasjon av Det engelske arbeiderparti som er dratt på informasjonsreise til Jugoslavia mottok før avreisen en henstilling fra de katolske ungdomsorganisasjoner i England gående ut på at delegasjonen foranlediger at erkebiskop Stepinac blir løslatt. Resolusjonen betegner løslatelsen av erkebiskopen som et av de første skritt Jugoslavia må ta for å gjenvinne Vestens tillit.

Kardinal Spellmann kaller til kamp mot kommunismen ved ankomsten til England i anledning hundreårsjubileet for hierarkiets opprettelse.

Ved ankomsten til England i anledning hundreårsjubileet for hierarkiets opprettelse ble erkebiskopen av New York, kardinal *Francis Spellman*, intervjuet av den engelske presse. Kardinalen appellerte til alle frie nasjoner å redde seg fra å komme under kommunismens jaggernautvogn, og fremholdt at bare åndelig og materiell styrke kan redde verden fra den største krise i sivilisasjonens historie. «Derfor ber jeg alle,» uttalte kardinalen videre, «å be vedvarende og modig, for slike bønner er mektigere enn atombomben.»

Under en preken i Westminster Cathedral fremholdt kardi-

nalene følgende: «En varig fred må bygge sterke, lojale, for-ente nasjoner, en fred som skaper rettfærdige forhold for mindre nasjoner og folk, en fred grunnlagt på Gudstro og respekt for medmennesket. En annen fred vil være en hedensk fred.»

FRANKRIKE

64 medlemmer av den samme franske familie på pilegrimsferd til Rom.

64 medlemmer av en og samme franske familie ble mottatt av paven i audiens søndag den 17. september. De var etterkommere av *Paul Vignon* som ble mottatt av pave Leo XIII i slutten av det forrige århundre. På sitt dødsleie tok han det løfte av sine 8 sønner at de skulle ta sine barn og barnebarn med seg på pilegrimsferd til Rom i 1950. Dette løftet er nå innfridd.

Montgomery i Lourdes.

Under en reise i Pyrenéene gjorde feltmarsjalk *Montgomery* et opphold i Lourdes. Feltmarsjalken var i følge med fru *de Lattre de Tassigny* og kommandanten *Costa de Beauregard*. Montgomery besøkte basilikaen, overvar en andakt med Sakramental velsignelse og fulgte prosesjonene med de syke; han bega seg deretter til Grotten. Biskopen av Lourdes og Tarbes, mgr. *Theas*, spurte marsjalken om det ikke ville passe at det ble lest en bønn for ham og den sak han tjener. Marsjalken ga uttrykk for stor takknemlighet for dette, hvoretter alle tilstedeværende leste høyt bønnen til Den hellige jomfru. Etter besøk i det medisinske byrå forlot marsjalken Lourdes, sterkt grepet av hva han hadde fått oppleve.

IRLAND

3700 i protestdemonstrasjon mot at den irske regjering bød kommunister velkommen som delegerte til Den interparlamentariske unions møte i Dublin.

Søndag den 10. september gikk 3000 mennesker i demonstrasjonstog i Dublin som protest mot at den irske regjering hadde ønsket representanter for Tito's Jugoslavia og de spanske «republikanere» velkommen til Den interparlamentariske unions møte. Det ble vedtatt en resolusjon som betegnet tilstedeværelsen av ateistiske kommunister i Dublin som utålelig og krevet dem utvist straks.

Avskrifter av resolusjonen ble sendt til konferansens irske delegerte, den pavelige nuntius, erkebiskopen av Dublin, mgr. *McQuaid*, til presidenten *O'Kelly* og til sekretærene for de politiske partier.

Møtets leder, mr. *S. Murphy*, fremholdt at det irske folk aldri hadde gitt parlamentets medlemmer rett til å fraternisere med kommunistene.

Utenfor teatret hvor konferansens delegerte overvar en symfonikonserter bar demonstranter plakater med bl. a. følgende inskripsjoner: «Har man glemt *Stepinac*? Hans fangevoktere er i Dublin», og «Katolsk regjering ønsker kommunister velkommen».

JAPAN

Keiserdatter ber om undervisning i Kirkens lære.

En datter av den tidligere japanske keiser *Meiji*, *Higashi-Kuni*, som er en tante av den regjerende keiser *Hirohito*, har bedt om å bli undervist i Kirkens lære etter et besøk hos de kanadiske redemptoristene i Kamakura.

JUGOSLAVIA

Prest sultet i hjel i fengslet.

Et av de siste ofre for kommunistenes forfølgelse av Kirken i Jugoslavia er den 57 år gamle presten *Louis Vrnjak* som er sultet i hjel i fengslet. I måneder ble han holdt innesperret i en mørkt celle uten vinduer som ikke ble oppvarmet eller tilført tilstrekkelig luft. Mat og klær som ble brakt ham av venner og pårørende ble stjålet av vokterne.

De barmhjertige søstre i Agram utkommandert til veiarbeid.

De barmhjertige søstre i Agram er blitt utkommandert til veiarbeider. Som straffanger blir de daglig flokkevis ført fra klostrene til arbeidsstedene. På vei til og fra arbeidet leser de rosenkransen.

Mgr. *Stepinac* har frihet — til å bevege seg i fengslet!

«Det irske folk synes å være bekymret for erkebiskop *Stepinac*'s skjebne,» uttalte Jugoslavias representant til Den interparlamentariske unions møte i Dublin nylig. (Hva hadde nå han der å gjøre? Red, anmrk.)

«Faktisk er han ved utmerket helbred, han har frihet til å bevege seg i fengslet (Tenk det, da! Red. anmerk.) og har et rikholdig bibliotek til sin disposisjon.»

Hr. *Simitsj* uttalte videre i intervjuet til pressen at han følte seg forvisset om at hans «regjering» med glede ville tillate medlemmer av Unionen å besøke erkebiskopen i fengslet uten nærvær av politi. Han ville, fremholdt han til slutt, fremlegge dette spørsmål for «utenriksministeren».

300 katolske prester i Titos fengsler uten dom.

Om lag 300 katolske prester sitter for tiden i Titos fengsler uten dom, heter det i en melding i Vatikanets kringkaster. På grunn av forfølgelsene er det nå nesten helt umulig for Jugoslavias 5 millioner katolikker å motta sakramentene.

PALESTINA

Utgravninger har avdekket Jerikos ruiner.

Under utgravninger som skjer under De forente nasjoners tilsyn, har man funnet ruiner som ifølge sakkundige skriver seg fra det gamle Jeriko.

Lederen for De forente staters seminar i Jerusalem for Asiaforskning, dr. *James Kelso*, er nylig vendt tilbake til De forente stater og uttaler at man hittil ikke har funnet noe i Palestina som kan jevnføres med de fund som nå er gjort. Man fristes til å tro, sier doktoren, at et stykke av det antikke Rom er overflyttet til Palestina. Den arkitektoniske innflytelse fra det førkristelige Rom er meget sterk. Husene har vært oppført av mangelkantede stener og sement, veggene er overtrukket med gips og rikt utsmykket.

POLEN

Reaksjonen herjer i det polske undervisningsvesen.

Ved begynnelsen av det nye skoleår forelå det et sirkulære, sendt ut av den polske «undervisningsminister» hvor det bestemtes at den nye undervisningsplan helt og holdent skal være basert på den materialistiske historieoppfatning som marxismen bygger på. Det uttaler videre at de siste rester av kapitalistisk og kristen innflytelse» nå snart er ryddet ut av Polens skoler. Lærerne forpliktet til overalt å «bekjempe den religiøse overtro og de borgerlige tradisjoner.»

SPANIA

12 spanske studenter i kanoer til Rom.

12 spanske studenter kom lørdag den 16. september på pilegrimsferd til Rom etter å ha padlet den 550 engelske mil lange veien fra Spania til Rom i kanoer. De ble mottatt av paven i privat audiens. Da de padlet opp over Tiberen og nådde frem til Den evige stad ble de hilst velkommen av tusener av romere som hadde tatt oppstilling på broer og strender.

TSJEKKOSLOVAKIA

Redemptoristene berøvet deres arbeidsfelt.

Redemptoristene i Zwittau er nå blitt berøvet deres arbeidsfelt og er blitt anvist veiarbeider. Den kommunistiske regjering motiverer dette med at «offentlige interesser krever det».

TYSKLAND

414 000 mennesker har hittil sett pasjonsskuespillet i Oberammergau.

Tilstrømmingen til pasjonsskuespillet i Oberammergau har i år slått alle tidligere rekorder. Det har hittil vært spilt 70 ganger for sammenlagt 414 000 tilskuere. Det skal fremføres 13 ganger til.

UNGARN

Pseudo-katolsk presse i Ungarn.

Av de midler kommunistene i Ungarn benytter seg av i sin kamp mot pressen er også falske aviser. De utgir fortsatt tidligere katolske blader og tidsskrifter med de tidligere redaktørers navn oppført i fortegnelsen over redaksjonens sammensetning og søker på denne måte å undergrave Kirken. Som eksempel kan nevnes at de sender ut bladet «A Sziv» og oppgir bladets adresse som Ucta 23 og jesuittpatras som redaktører. Oppsøker man så bladets redaksjon under den oppgitte adresse, finner man stengte dører eller aller høyest en politiembetsmann i sivil — da bygningen er beslaglagt av det hemmelige politi!

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

TAPETHUSET

Tordenskjoldsgt. 6 b, Oslo

Tlf. 41 07 76

Tapeter — Linoleum

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Johan Olsen & Sønner

Murmester og Entreprenørforretning

Kongensgt. 17 - Oslo

Etabl. 1896

Tlf. 42 50 85 - 42 52 23

HANS EKJORD

Farvehandel

St. Olavs gt. 3 - Oslo

Tlf. 42 16 13 - Etabl. 1898

Dr. theol. J. van der Burg:

Den bibelske lære om

RETTFERDIGGJØRELSEN

En sammenligning mellom den
katolske Kirkes og Luthers lære.

Kr. 2.15.

KATOLSK BØNNEBOK

Kr. 8.50.

Forskjellen på Katolisismen og
Protestantismen. (44 s.)

Kr. 0.80.

ST. OLAVS FORLAG, Akersv. 5, Oslo

HANS KARLSEN MALERFORRETNING

Tordenskjoldsgt. 6 B

Tlf. 41 07 76 - Oslo

Utfører all slags
malerarbeid

FREDRIKSTAD

Engeset & Larsen
MANUFAKTUR - EN GROS - EN DETALJ
FREDRIKSTAD

G. HALVORSEN — Fredrikstad

Pølsemakeri & Kjøttforretning

Telefoner: Forretningen 1781, 2455 - Kontoret 1781

